

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) กล่าวถึง กระแสการเปลี่ยนแปลงคุณธรรมที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และมีผลกระทบต่อสถานะทั้ง ด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ค่านิยมของคนภายในประเทศ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงด้าน สิ่งแวดล้อม โลกที่เกิดจากทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายได้ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงแก่ภูมิภาค ต่างๆ ทั่วโลก ประเทศไทยจึงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงและมีผลกระทบเกิดขึ้น จึง ได้บัญญัติ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวปฏิบัติในการพัฒนาประเทศแบบบูรณาการเป็นองค์ รวมที่เน้น “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” บริบทของการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม ทรัพยากร ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อเด็กปฐมวัยเฉกเช่นเดียวกันกับคนทั้งหลายทั้ง ในชีวิตปัจจุบันและชีวิตในอนาคต กระแสการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมทำให้สูญเสีย วัฒนธรรมเดิมที่ดีงาม ค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์ปรากฏให้เห็นอยู่โดยทั่วไปในสังคม เด็กเล็กๆ ที่เป็นฐานรากทางวัฒนธรรมยังไม่เข้มแข็งขาดความสามารถในการคัดกรองสิ่งที่เหมาะสมมาสู่ ตนเอง อีกทั้งยังมีธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยการเลียนแบบจากตัวแบบในสังคม ดังนั้น สถานการณ์ที่เด็กเผชิญอยู่จึงเป็นสถานการณ์ที่น่าวิตกอย่างยิ่ง

สภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งปรากฏสภาพ การไหลบ่าทาง วัฒนธรรมที่มาจากสื่อสารไร้พรมแดนทำให้วัฒนธรรม ค่านิยมที่ดีงามบางอย่างลดน้อย ถอยลง ภูมิปัญญาท้องถิ่นถูกละเลย ลักษณะของสังคมไทยที่เคยช่วยเหลือเกื้อกูล เอื้ออาทร เอาใจใส่ดูแลรักใคร่ฉันทามิตรพี่น้องเริ่มเสื่อมถอย สังคมเมืองขยายตัวมากขึ้น เกิดกระแส วัตถุนิยมเป็นค่านิยมของคน วิถีชีวิตที่เคยพึ่งพาตนเองมีการใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายสูญหายไป ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนลดน้อยลง ต่างคนต่างอยู่ จิตสำนึกสาธารณะเสื่อมลง เกิดความรู้สึก ว่าธุระไม่ใช่ ไม่สนใจความประพฤติของคนว่าจะส่งผลเสียหายต่อผู้อื่นหรือสังคม เด็กปฐมวัย จึงอยู่ท่ามกลางสภาพสังคมที่บกพร่องด้านคุณธรรม ตัวแบบที่ดีหาได้ยากขึ้น หรือหายาก เด็กจึง อาจเติบโตขึ้นมาอย่างขาดคุณภาพและการทำลายทรัพยากรและใช้ทรัพยากรอย่างไม่คุ้มค่า ขาดการเอาใจใส่ดูแลจัดการอย่างมีคุณภาพทำให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติขาด ความสมดุล เกิดปัญหาระบบนิเวศ มีอุบัติภัยทางธรรมชาติเกิดขึ้นมากมาย รวมทั้งโรคภัยไข้เจ็บ

ที่รุ่มร่ามมนุษย์และสิ่งมีชีวิต ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษเกิดมลพิษในสิ่งแวดล้อม ปริมาณขยะ และของเสียอันตรายมากขึ้น แบบแผนการดำเนินวิถีชีวิตไม่เหมาะสมความสุขในชีวิตจึงลดน้อยลง อุบัติภัยและโรคภัยต่างๆ ทำภัยมนุษย์มากขึ้น เด็กปฐมวัยจึงเติบโตขึ้นมาท่ามกลางภาวะแห่งความทุกข์ยากจากบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกและสังคมโลก ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ เด็กปฐมวัยต้องอยู่ในสังคมแห่งการแปรปรวนนี้วิถีชีวิตที่คั่งงามในอดีตค่อยลดลง เด็กจะต้องเผชิญกับโลกที่มีสถานะยากลำบากยิ่งขึ้นนักจิตวิทยาและนักการศึกษาทั่วโลกต่างให้ความสำคัญและให้ความสนใจ

ด้านการพัฒนาเด็กปฐมวัย (ช่วงอายุ 0-6 ปี) ด้วยความเชื่อที่ว่ากระบวนการเรียนรู้ในช่วงปฐมวัยมีผลกระทบในระยะยาวต่อคุณภาพชีวิตของคน เพราะเป็นช่วงที่ระบบประสาทและสมองกำลังสร้างโครงสร้างที่มีการเจริญเติบโตในอัตราสูงสุดถึงกว่าร้อยละ 80 ของวัยผู้ใหญ่ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก การดูแลปลูกฝัง เพื่อส่งเสริมพัฒนาการจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการบ่มเพาะบุคลิกภาพนิสัยและการเจริญเติบโตของสมองที่ส่งผลต่อสติปัญญาและความสามารถของเด็กอย่างถาวรทำให้มีภูมิคุ้มกัน มีคุณภาพ เพื่อเติบโตสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและสุขอย่างเพียงพอจากสภาพที่แสดงให้เห็นถึงบริบทการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม เด็กในวันนี้จึงต้องได้รับการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับตัวเอง เพื่อให้เป็นคนที่รอบรู้ เท่าทันการเปลี่ยนแปลงนั้น และในอนาคตเด็กที่มีภูมิคุ้มกันนี้จะเป็นผู้เข้าไปสู่ฐานะของผู้จัดระบบภูมิคุ้มกันสังคม (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550 - 2554)

ในวิถีชีวิตดั้งเดิมของคนในชุมชนตำบลเวียงนาง เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่จะได้รับการดูแลจากพ่อแม่ และเครือญาติที่รวมอยู่ในครอบครัวใหญ่ เด็กจึงได้รับการดูแลทั้งทางร่างกายและจิตใจ นับตั้งแต่อยู่ในท้องจนคลอดออกมาเป็นทารก กระทั่งเจริญวัยให้มีพัฒนาการที่ดีและมีวิถีปฏิบัติที่ทำให้เด็กได้ซึมซับมาเป็นวิถีของคน โดยธรรมชาติซึ่งวิถีเหล่านี้ คือ วิถีแห่งการเกื้อกูล และความมีน้ำใจไมตรี ผ่านกระบวนการใช้ชีวิตในแต่ละวัน รวมถึงวิถีการอบรมบ่มสอนที่ให้ผู้ถึงทักษะการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่คงงามอันถือเป็นวิถีแห่งคุณธรรม จริยธรรม โดยแท้ แต่ปัจจุบันครอบครัวในชุมชนตำบลเวียงนาง เริ่มเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตไปจากเดิมส่งผลให้บทบาทของสถาบันครอบครัวด้านดูแลเด็กปฐมวัย ลดความสำคัญลงด้วยเพราะสมาชิกของครอบครัวต่างมุ่งทุ่มเทแรงกาย และเวลาไปกับการทำมาหากิน จนกระทั่งมีเวลาในการดูแลครอบครัว ดูแลลูกน้อยลงและบางครอบครัวก็แตกสลายลง และในยุคที่พ่อแม่ทิ้งลูกไปหาเงินในเมืองใหญ่ โดยปล่อยให้ลูกไว้กับคนแก่ตามลำพัง จึงส่งบุตรหลานเข้าเรียนในศูนย์เด็กเล็กปล่อยภาระในการอบรมเลี้ยงดูให้แก่ครูศูนย์เด็กเล็ก ซึ่งมีเด็กเล็กที่อายุแตกต่างกันเริ่มตั้งแต่อายุ 1 - 5 ปี จำนวน

ประมาณ 67 คน และครูจำนวน 3 คน ที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญยิ่งต่อการดำรงสถานภาพการ “ปัมเพาะ” ดูแลเด็กปฐมวัยในทุกด้านแทนครอบครัว ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการด้านสภาวะภายในของเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยที่ได้รับผลกระทบจากการถูกทอดทิ้งของพ่อแม่ให้อยู่กับคนแก่หรืออยู่ตามลำพังพี่น้องทำให้พฤติกรรมของเด็กปฐมวัยเปลี่ยนไป เช่น สมาธิสั้นลง ความเพียรพยายามลดลง ความรู้สึกเบื่อง่ายเกิดขึ้นบ่อย การเรียนรู้ไม่เป็นไปอย่างสร้างสรรค์ ขาดคนดีในสังคม

ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้แบบกัลยาณมิตร กระบวนการเรียนรู้ที่ดีและสมบูรณ์นั้น จะต้องเริ่มต้นจากการสร้างความเป็นกัลยาณมิตรต่อกันก่อน อันเป็นปัจจัยเริ่มต้นที่สำคัญที่สุด จึงต้องออกแบบและจัดวางเงื่อนไขให้เกิดการรวมกลุ่มกันของผู้รับผิดชอบโครงการ โดยมีองค์ประกอบโครงสร้างและความสัมพันธ์ในกลุ่ม ให้สามารถดึงด้านบวกของแต่ละคนออกมาหากันให้ได้มากที่สุด ซึ่งก็จะทำให้เกิดการใฝ่ดีคิดดีและทำดีร่วมกันออกมาได้อย่างเต็มที่เต็มตามศักยภาพของแต่ละคน เกิดการซึมซับความดี พร้อมๆ กับมีการเรียนรู้หรือมีกระบวนการทางปัญญาเกิดขึ้นตลอดสาย ตั้งแต่เริ่มต้นระดมความคิด การสังเกตสำรวจสภาพปัญหา ปัญญาตระหนักรู้ในสถานการณ์หรือสภาพปัญหาและสืบสาวถึงสาเหตุ ปัญญาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เพิ่มเติม การรวบรวมประมวลข้อมูล ปัญญาวิเคราะห์คิดสังเคราะห์ ปัญญาคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การทำความเข้าใจให้ชัดและเป็นระบบ การคิดวางแผนงาน การร่างโครงการ ปัญญาการปรับประยุกต์จากนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ปัญญาการติดตามดำเนินงานปรับปรุงงาน ปัญญาการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ปัญญาประเมินผลสรุปผล และปัญญาการนำเสนอ ตลอดจนสติปัญญาที่จะทำทันและสามารถวางใจต่อโลกธรรมทั้ง 8 ที่มาถูกต้องสัมผัสใจได้อย่างฉลาดและเป็นกุศลได้ในที่สุด (พระมหาพวงศันรินทร์ จิตวิโส. 2552 : 3)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย สอดแทรกคุณธรรมควบคู่ไปกับการเรียนรู้ ให้เด็กเป็นคนที่มีคุณธรรม ประพฤติคนดี และนำไปสู่การเป็นคนดีในสังคมสืบต่อไป

คำถามการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างไร
2. พฤติกรรมก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยการใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยการใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มผู้ให้ข้อมูล
 - 1.1 ประชากร ได้แก่

เด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กกองกลางการบริหารส่วนตำบลเวียงน้ำ ตำบลเวียงน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 67 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 3 - 5 ปี ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กกองกลางการบริหารส่วนตำบลเวียงน้ำ ตำบลเวียงน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 34 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)
 - 1.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วย
 - 1.3.1 นักบริหารการศึกษา จำนวน 1 คน
 - 1.3.2 ครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน 2 คน
 - 1.3.3 ผู้ปกครองเด็ก จำนวน 34 คน
2. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) ซึ่งเป็นการวิจัยที่ผสมผสานวิธีคิดระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบรายกรณีศึกษา (Case Studies)
3. ประเด็นการวิจัย ประเด็นในการวิจัยมี ดังนี้
 1. การสร้างและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย
 2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมเด็กปฐมวัยก่อนและหลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยการใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย

3. กระบวนการด้านกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย

- 3.1 ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา
- 3.2 ขั้นที่ 2 การระดมกำลัง
- 3.3 ขั้นที่ 3 การร่วมพิจารณา
- 3.4 ขั้นที่ 4 การวางแผน
- 3.5 ขั้นที่ 5 การดำเนินงาน
- 3.6 ขั้นที่ 6 การประเมินผล

4. พฤติกรรมเด็กปฐมวัยหลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีผู้ สังคม โดยการใช้กระบวนการกัลยาณมิตร สำหรับเด็กปฐมวัย

- 4.1 ด้านการพูดจาไพเราะ
- 4.2 ด้านการเชื่อฟังคำสั่งสอน
- 4.3 ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมีมารยาทงาม
- 4.4 ด้านความขยัน มุ่งมั่น

4. ขอบเขตพื้นที่ดำเนินการวิจัย

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้ำ ตำบลเวียงน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดมหาสารคาม

5. ระยะเวลาในการวิจัย

ธันวาคม พ.ศ. 2552 – มีนาคม พ.ศ. 2553

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่มีอายุ 3-5 ปี ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบล
เวียงน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

กัลยาณมิตร หมายถึง ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กปฐมวัยซึ่ง
ประกอบไปด้วย นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็ก ผู้ปกครองเด็กและเพื่อน

กระบวนการกัลยาณมิตร หมายถึง วิธีการส่งเสริมและฝึกรอบบ่มนิสัยเด็กปฐมวัย
ให้มีพฤติกรรมและลักษณะนิสัยที่ดีงาม เช่น การให้รางวัลแก่เด็กเมื่อเด็กทำความดี การชมเชย
เด็กเมื่อเด็กปฏิบัติตามคำสั่งและเชื่อฟังคำสั่งสอน

ส่งเสริมคนดีสู่สังคม หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีงามตามหลักกัลยาณมิตร ให้เป็นคนดี มีพฤติกรรมอันพึงประสงค์ตามคุณลักษณะด้านกัลยาณมิตร ทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการพูดจาไพเราะ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เด็กพูดดี พูดจาไพเราะบอกเพื่อนในทางที่ดี แนะนำสิ่งดีๆ ต่อเพื่อน ชักชวนให้ประพฤติในทางที่ดี
2. ด้านการเชื่อฟังคำสั่งสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เด็กเป็นผู้ฟังที่ดี มีความอดทนในการฟัง ไม่เบื่อง่าย รู้จักรอคอยและ เชื่อฟังผู้ใหญ่
3. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมีมารยาทงาม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เด็กมีมารยาทดี มีท่าทางที่น่ารัก มีน้ำใจ ช่วยเหลือแบ่งปันไม่งอแง ไม่ก้าวร้าว เสียสละ มีความเกรงใจยอมรับซึ่งกันและกันและชื่นชมยินดีในความดีงามของตนเองและผู้อื่น
4. ด้านความขยัน มุ่งมั่น หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เด็กมีความขยัน เด็กมีความมุ่งมั่น เอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมาย เข้าใจในงานที่ทำและช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้หลักกระบวนการกัลยาณมิตร เพื่อมุ่งให้เกิดคุณลักษณะด้านกัลยาณมิตรทั้ง 4 ด้าน คือ

1. ด้านการพูดจาไพเราะ
2. ด้านการเชื่อฟังคำสั่งสอน
3. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมีมารยาทงาม
4. ด้านความขยัน มุ่งมั่น

โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และเกิดแรงบันดาลใจในการทำความคิด เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ส่งผลให้เด็กประพฤติตนดีและมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ 6 ชั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหา เริ่มต้นกระบวนการ โดยการให้นักบริหาร การศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย ได้สัมผัสชีวิตความเป็นจริงของชุมชน ด้วยการเข้าหาชุมชน และเรียนรู้ถึงปัญหาสภาพปัญหาของเด็กปฐมวัย ครอบครัว และชุมชน จนเข้าใจสภาพปัญหาที่แท้จริงในชุมชน

ขั้นที่ 2 ระดมพลังนักคิด นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย หาความรู้ ค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เพิ่มเติม เพื่อใช้ในการจัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 3 ร่วมพิจารณา นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย นำเอาความรู้ ข้อมูลที่ได้ค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ มาร่วมกันสังเคราะห์ รวบรวมและประมวลข้อมูล เพื่อใช้ในการ จัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 4 วางแผน นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย วิเคราะห์ ข้อมูลอย่างเป็นองค์รวม จัดระบบความคิดและวางแผนการดำเนินงานให้เป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 5 ดำเนินกิจกรรม นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย ช่วยกันจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยตามขั้นตอนที่ได้วางแผนไว้อย่างเป็นระบบ ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตรสำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 6 ประเมินผลการเรียนรู้ นักบริหารการศึกษา ครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัยและผู้วิจัย ร่วมกันประเมินผลการดำเนินงานและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย จากนั้นสรุปผลการจัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมคนดีสู่สังคม โดยใช้กระบวนการกัลยาณมิตรสำหรับเด็กปฐมวัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เด็กปฐมวัยประพฤติตนดี เป็นคนมีคุณธรรมจริยธรรม มีพฤติกรรมที่ดี เป็นคนดีในสังคม
2. ส่งเสริมพัฒนาการและพฤติกรรมเด็กปฐมวัยทางด้านร่างกาย อารมณ์ - จิตใจ สติปัญญาและสังคม
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและเป็นแนวทางในการจัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและโรงเรียนอื่นๆ สืบต่อไป
4. สังคมเกิดความสงบสุข มีคนดีในสังคม